A

MEIDEN ELECTRIC ENGINEERING SDN BHD

lwn.

MTRANS HOLDINGS SDN BHD

B

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
WAN ADNAN MUHAMAD H
[GUAMAN NO: S2-22-1084-2005]
17 JULAI 2006

C ***PROSEDUR SIVIL:*** *Penghakiman terus - Rayuan terhadap permohonan - Kegagalan membayar hutang plaintif - Sama ada penjamin harus membayar apabila peminjam gagal - Sama ada tuntutan plaintif pramasa - Polisi kepentingan awam - Sama ada alasan yang hambar - Isu-isu dibangkitkan - Sama ada mempunyai merit - Sama*
D *ada perlu dibicarakan*

Ini adalah suatu notis rayuan oleh defendan terhadap keputusan penolong kanan pendaftar yang telah membenarkan permohonan plaintif melalui suatu saman dalam kamar (lampiran 6) untuk suatu
E perintah penghakiman terus dan muktamad terhadap defendan. Plaintif membuat tuntutan terhadap defendan untuk suatu bayaran berjumlah RM3,905,473.42 dan RM338,015 bagi memenuhi jaminan-jaminan hutang korporat oleh defendan kepada plaintif bersabit dengan perjanjian penyelesaian di antara plaintif dengan
F Monorail Malaysia Technology Sdn Bhd (MMT) dan Pembinaan Unik Jati Sdn Bhd (PUJ). Plaintif telah membekal barangan kepada MMT dan PUJ untuk kegunaan pembinaan projek Sistem Aliran Ringan Monorail. MMT dan PUJ gagal membayar hutang tertunggak kepada plaintif. Defendan telah memasuki perjanjian
G dengan plaintif memberi jaminan korporat tidak bersyarat. Mengikut perjanjian tersebut, defendan akan membayar segala hutang MMT dan PUJ yang terakru jika MMT dan PUJ gagal membayar hutang-hutang mereka. Apabila MMT dan PUJ gagal membuat bayaran, plaintif mengambil tindakan melalui prosiding petisyen penggulungan
H terhadap MMT dan PUJ. Justeru itu, plaintif menuntut terhadap defendan seperti dipersetujui oleh defendan dan plaintif melalui perjanjian jaminan korporat. Dalam pembelaan defendan mendakwa tidak ada pengetahuan tentang perkara tersebut dan juga tuntutan yang dibuat oleh plaintif adalah pramasa kerana masa bukan intipati
I dalam peruntukan perjanjian tersebut.

Diputuskan (menolak rayuan defendan):

(1) Apabila MMT dan PUJ gagal membayar hutang, plaintif berhak menuntut bayaran hutang MMT dan PUJ. Penjamin adalah untuk membayar pinjaman jika peminjam gagal membuat bayaran. Petisyen penggulungan MMT dan PUJ adalah suatu bukti jelas kegagalan MMT dan PUJ memenuhi tuntutan hutang. Bila MMT dan PUJ digulung ia adalah suatu manifestasi nyata syarikat berkenaan tidak cair (insolvent) dan tidak mampu membayar hutang. (perenggan 16)

(2) Saranan pihak defendan bahawa tuntutan plaintif adalah pramasa tidak berasas kerana MMT dan PUJ gagal membuat bayaran mengikut jadual seperti dalam perjanjian. Dalam kegagalan MMT dan PUJ hak plaintif bermula untuk membuat tuntutan terhadap defendan. Plaintif telah membuktikan bahawa hutang defendan kepada plaintif terakru bila MMT dan PUJ gagal membuat bayaran seperti dalam perjanjian. (perenggan 16 & 18)

(3) Defendan telah membangkitkan polisi kepentingan awam yang kononnya melindungi defendan dari diberi penghakiman terus kerana ia adalah suatu isu yang perlu dibicarakan. Ia adalah satu alasan yang rapuh dan hambar. Mahkamah tidak nampak atas peruntukan apa defendan dikebalkan hingga plaintif tidak boleh mendapat penghakiman terus. Isu yang dibangkitkan tidak mempunyai merit. (perenggan 19)

(4) Plaintif telah membuktikan tuntutan mereka bermerit manakala defendan pula sekadar membangkitkan isu-isu yang bukan isu-isu yang perlu dibicarakan. (perenggan 22)

Kes-kes yang dirujuk:

Amalgamated Mills Bhd v. Ingeback (M) Sdn Bhd [1990] 1 CLJ 750; [1990] 1 CLJ (Rep) 576 HC ***(dirujuk)***

Bank Negara Malaysia v. Mohd Ismail & Ors [1992] 1 CLJ 627; [1992] 1 CLJ (Rep) 14 SC ***(dirujuk)***

Banque Nasional De Paris v. Wuan Swee May & Anor [2000] 4 CLJ 387 HC ***(dirujuk)***

Government of Malaysia v. Gurcharan Singh & Ors [1971] 1 MLJ 211 ***(dirujuk)***

Maplelee Property Sdn Bhd v. Tan Lei Fon [2005] 1 CLJ 599 CA ***(dirujuk)***

Nadefino Ltd v. Kevin Corporation Sdn Bhd [1978] 2 MLJ 59 ***(dirujuk)***

National Company For Foreign Trade v. Kayu Raya Sdn Bhd [1984] 2 CLJ 220; [1984] 1 CLJ (Rep) 283 FC ***(dirujuk)***

A *Sime Diamond Leasing (M) Sdn Bhd v. JB Precision Moulding Industries Sdn Bhd [1998] 4 CLJ 557 FC* ***(dirujuk)***
Theresa Chong v. Ken Khoo & Co [1976] 2 MLJ 253 ***(dirujuk)***
YAM Tunku Kamariah Aminah Maimunah Iskandariah Sultan Iskandar v. YB Dato' James Ling Beng King [1989] 2 CLJ 244; [1989] 2 CLJ (Rep) 658 HC ***(dirujuk)***
B *YK Fung Securities Sdn Bhd v. James Capel (Far East) Ltd [1997] 4 CLJ 300 CA* ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Bankruptcy Act 1967, s. 53(1)
C Companies Act 1965, s. 293
Contracts Act 1950, ss. 24, 26

Bagi pihak plaintif - T/n Cheow Wee & Ong
Bagi pihak defendan - T/n HL Lee & Co

D *Dilaporkan oleh Suhainah Wahiduddin*

PENGHAKIMAN

E **Wan Adnan Muhamad H:**

[1] Kandungan 15 ialah suatu notis rayuan oleh defendan kepada hakim dalam kamar terhadap keputusan Penolong Kanan Pendaftar yang telah membenarkan permohonan plaintif melalui suatu saman dalam kamar (Lampiran 6) untuk suatu perintah
F penghakiman terus dan muktamad terhadap defendan.

[2] Plaintif membuat tuntutan terhadap defendan untuk suatu bayaran berjumlah RM3,905,473.42 dan RM338,015 bagi memenuhi jaminan-jaminan hutang korporat oleh defendan kepada
G plaintif bersabit dengan perjanjian penyelesaian di antara plaintif dengan Monorail Malaysia Technology Sdn. Bhd. (MMT) dan Pembinaan Unik Jati Sdn. Bhd. (PUJ).

[3] Latar belakang kes ini boleh didapati secara terperinci
H daripada affidavit-affidavit pihak plaintif dan pihak defendan. Walau bagaimanapun untuk mendapat gambaran sepintas lalu saya kemukakan intipati tuntutan plaintif dan pembelaan defendan seperti berikut:

I

Plaintif telah membekal barangan kepada MMT bernilai RM3,905,473.42 dan kepada PUJ bernilai RM338,015 untuk kegunaan pembinaan projek Sistem Aliran Ringan Monorail. MMT dan PUJ gagal membayar hutang tertunggak kepada plaintif. Sebagai penyelesaian plaintif dan MMT serta PUJ memasuki perjanjian penyelesaian (sila lihat eks. KK-1 dan KK-2 Lampiran 5).

[4] Sehubungan dengan itu defendan telah memasukki perjanjian dengan plaintif memberi jaminan korporat tidak bersyarat. Mengikut perjanjian tersebut (sila lihat eks. KK-3 Lampiran 5) defendan akan membayar segala hutang MMT dan PUJ yang terakru jika MMT dan PUJ gagal membayar hutang-hutang mereka.

[5] MMT dan PUJ gagal membuat bayaran. Plaintif mengambil tindakan melalui prosiding petisyen penggulungan terhadap MMT dan PUJ.

[6] Sementara itu PUJ telah pun digulung melalui petisyen yang dibuat oleh pihak lain manakala MMT tidak memasuki sebarang notis menentang petisyen penggulungan plaintif.

[7] Oleh kerana MMT dan PUJ gagal memenuhi terma perjanjian penyelesaian (eks. KK-1 dan KK-2) justeru itu plaintif menuntut terhadap defendan seperti dipersetujui oleh defendan dan plaintif melalui perjanjian jaminan korporat (eks. KK-3).

[8] Dalam pembelaan defendan mendakwa tidak ada pengetahuan tentang perkara tersebut dan juga tuntutan yang dibuat oleh plaintif adalah pramasa kerana masa bukan intipati dalam peruntukan perjanjian tersebut. Defendan juga mendakwa tuntutan terhadap hutang oleh PUJ terbatal dan tidak sah kerana syarikat tersebut telah digulungkan pada 12 Ogos 2005 melalui kes nombor D7-28-409-2005 (sila lihat affidavit jawapan defendan di Lampiran 7).

[9] Sepertimana kita sedia maklum prinsip undang-undang mengenai permohonan di bawah prosiding peruntukan A. 14 Kaedah-kaedah Mahkamah Tinggi 1989 (KMT) sudah utuh. Apa yang diperlukan ialah keupayaan pihak plaintif membuktikan suatu kes *prima facie* terhadap defendan. Manakala pihak defendan hendaklah menunjukkan terdapat isu yang perlu dibicarakan. Saya berpegang kepada prinsip-prinsip yang dibentang dalam kes-kes besar yang mana prinsip tersebut tidak dipersoalkan lagi

keesahannya (sila lihat *Bank Negara Malaysia v. Mohd Ismail & Ors* [1992] 1 CLJ 627; [1992] 1 CLJ (Rep) 14 *National Company For Foreign Trade v. Kayu Raya Sdn. Bhd.* [1984] 2 CLJ 220; [1984] 1 CLJ (Rep) 283).

[10] Di dalam kes ini defendan tidak dapat menafikan mengenai janjinya dalam terma-terma Perjanjian Jaminan Koporat. Dalam kes *Maplelee Property Sdn. Bhd. v. Tan Lee Fon* [2005] 1 CLJ 599 Mahkamah Rayuan memutuskan bahawa adalah menjadi tanggungjawab pengerenti untuk membayar hutang jika peminjam gagal membayar pinjaman.

[11] Daripada dokumen-dokumen semasa seperti eks. KK-1, KK-2 Lampiran 5 ada dinyatakan pembayaran pinjaman adalah berdasarkan jadual pembayaran seperti dilampirkan kepada perjanjian-perjanjian tersebut.

[12] Notis tuntutan plaintif telahpun dihantar kepada defendan seperti dibuktikan oleh eks. KK-8 affidavit balasan plaintif (lampiran 8). Saya menerima hujah bertulis peguam plaintif bahawa penafian defendan mengenai penerimaan notis tuntutan tidak bermerit. Mengikut hujahan peguam defendan cop pengakuan penerimaan merujuk kepada KL Monorail System Sdn. Bhd. dan bukannya syarikat defendan. Peguam plaintif menolak hujah tersebut kerana berdasarkan carian rasmi dengan Suruhanjaya Syarikat Malaysia (SSM) (sila lihat eks. KK-9 lampiran 8) menunjukkan bahawa KL Monorail System Sdn. Bhd. dan syarikat defendan berkongsi pejabat dan mempunyai alamat yang sama. Apa yang dikatakan oleh peguam plaintif tidak meleset kerana dalam hujah bertulis peguam defendan sendiri menyatakan defendan memilikki KL Monorail iaitu syarikat yang mengendalikan monorail.

[13] Peguam defendan selanjutnya menghujahkan bahawa perjanjian-perjanjian adalah tidak sah oleh kerana bercanggah dengan peruntukan s. 293 Akta Syarikat 1965 dan s. 53 Akta Kebangkrapan 1967. Peguam defendan mendakwa wujud perbuatan memberi keutamaan (undue preference) dalam tempoh enam bulan sebelum petisyen penggulungan difailkan. Beliau menyatakan ekoran daripada perlakuan plaintif tersebut terjadi ketidaksahan perjanjian-perjanjian di antara plaintif dengan MMT dan PUJ, justeru itu perjanjian antara plaintif dan defendan juga tidak sah. Otoriti-otoriti sandaran peguam defendan ialah kes *Government of Malaysia v. Gurcharan Singh & Ors* [1971] 1 MLJ

211, ss. 24 dan 26 Akta Kontrak 1950, *Amalgamated Mills Bhd. v. Ingeback (M) Sdn. Bhd.* [1990] 1 CLJ 750; [1990] 1 CLJ (Rep) 576; *Y.A.M. Tunku Kamariah Aminah Maimunah Iskandariah Sultan Iskandar v. YB Dato James Ling Beng King* [1989] 2 CLJ 244; [1989] 2 CLJ (Rep) 658.

[14] Pada pendapat saya peruntukan s. 293 dan Akta Syarikat 1965 dan s. 53 Akta Kebangkrapan 1967 tidak terpakai kepada fakta kes ini. Oleh itu isu 'under preference' tidak berbangkit. Seksyen-seksyen berkenaan hanya terpakai kepada likuidator sahaja. Peruntukan s. 53(1) Akta Kebangkrapan yang dibaca bersama s. 293 Akta Syarikat jelas menyebut "as against the official assignee". Ia selaras dengan tanggungjawab likuidator bagi mengurus proses penggulungan syarikat. Dalam kes *Sime Diamond Leasing (M) Sdn. Bhd. v. J.B. Precision Moulding Industries Sdn. Bhd. (in liquidation)* [1998] 4 CLJ 557 di halaman 568 Edgar Joseph HMP menegaskan seperti berikut (dalam bahasa asal):

> We must now turn to consider s. 293 of the Companies Act. The law relating to fraudulent preferences is set out in s. 53 of the Bankruptcy Act, which is made applicable to companies by s. 293 of the Companies Act, and is designed to preserve the sanctity of the *pari passu* principle by which creditors in a winding up share rateably in the assets available for distribution ...
>
> To take the matter further, it is clear law that the Court has no power to make an order setting aside payments and transfer made in the run up to bankruptcy in favour of a particular creditor which were designed to prefer him over other creditors unless the following five conditions are satisfied ...
>
> The onus was, of course upon the liquidator to satisfy all the five requirements aforesaid.
>
> ... The principle of central importance underlying s. 293(1) of the Act is that where a debtor company, has at a relevant time, given a preference to any person, the liquidator may apply to the Court for an order under the section setting aside the preference.

[15] Defendan bukan likuidator oleh itu peruntukan-peruntukan Akta Syarikat dan Akta Kebangkrapan berkenaan tidak melindungi defendan (*Sime Diamond Leasing (M) Sdn. Bhd. v. J.B. Precision Moulding Indusries Sdn. Bhd. (in liquidation) (supra)*).

[16] Defendan juga memberi jaminan korporat tanpa syarat. Apabila MMT dan PUJ gagal membayar hutang plaintif berhak menuntut bayaran hutang MMT dan PUJ. Dari segi prinsip undang-undang yang mantap tanggungjawab penjamin ialah untuk membayar pinjaman jika peminjam gagal membuat bayaran *(Maplelee Property Sdn. Bhd. v. Tan Lee Fon (supra))*. Petisyen penggulungan MMT dan PUJ adalah suatu bukti jelas kegagalan MMT dan PUJ memenuhi tuntutan hutang. Bila MMT dan PUJ digulung ia adalah suatu manifestasi nyata syarikat berkenaan tidak cair (insolvent) dan tidak mampu membayar hutang. Saranan pihak defendan bahawa tuntutan plaintif adalah pramasa tidak berasas kerana MMT dan PUJ gagal membuat bayaran mengikut jadual seperti dalam perjanjian. Dengan kegagalan MMT dan PUJ hak plaintif bermula untuk membuat tuntutan terhadap defendan (sila lihat kes *Nadefino Ltd v. Kevin Corporation Sdn. Bhd.* [1978] 2 MLJ 59.)

[17] Defendan adalah terikat dengan kl. 1 dan 2 jaminan korporat (sila lihat perenggan 7 dan eks. KK3 lampiran 5) yang berbunyi seperti berikut (dalam bahasa asal):

> 1. guarantee the due payment to MEE of all the sums of money which is now or shall at any time become due and owing or remain due and owing and payable to MEE by MMT under the terms and conditions of the Settlement Agreement or any variation or extension thereof and agree to pay to MEE on demand all money which now are or shall at any time be owing or remain due and unpaid by MMT to MME' and
>
> 2. agree that this Guarantee shall not be revoked or satisfied by any intermediate payment of any part of the sum owing but shall be a continuing guarantee and shall not be determined of affected in any way whatsoever but shall in all respects and for all purposes be binding and operative upon the Guarantor and shall extend to cover any sum or sums of money which shall from time to time be due from MMT to MEE until full payment of all the monies due and owing by MMT to MEE and shall only be discharged by the performance thereof;

[18] Peruntukan perjanjian tersebut jelas maksudnya. Saya berpuashati plaintif telah membuktikan bahawa hutang defendan kepada plaintif terakru bila MMT dan PUJ gagal membuat bayaran seperti dalam perjanjian (eks. KK1 & KK2).

[19] Saya ingin menarik perhatian kepada persoalan polisi kepentingan awam yang dibangkitkan oleh peguam defendan. Kononnya polisi kepentingan awam melindungi defendan dari diberi penghakiman terus kerana ia adalah suatu isu yang perlu dibicarakan. Beliau menyatakan defendan adalah syarikat yang mengendalikan system pengangkutan monorail. Pada hemat ia adalah suatu alasan yang rapuh dan hambar. Ia seumpama menangguk di air keroh. Saya tidak nampak atas peruntukan apa defendan dikebalkan hingga plaintif tidak boleh mendapat penghakiman terus. Jika betullah saranan beliau sudah tentu tiada siapa boleh membuat tuntutan terhadap defendan atas prinsip kepentingan awam. Sehubungan dengan itu isu yang dibangkitkan adalah tidak mempunyai merit. Ini adalah tuntutan atas hutang yang terakru ekoran daripada bekalan barangan pembinaan bagi kepentingan MMT dan PUJ. Manakala plaintif menuntut terhadap defendan atas jaminan korporat untuk membayar hutang MMT dan PUJ. Jika dibuat analoji saranan peguam defendan atas isu ini, sudah tentu kesemua syarikat yang mengendalikan pengangkutan awam seperti Malaysia Airlines System (MAS), Keretapi Tanah Melayu (KTM), dan lain-lain syarikat kenderaan pengangkutan awam mempunyai kekebalan daripada tindakan tuntutan sivil. Daripada kes-kes yang dilaporkan setakat yang saya tahu syarikat-syarikat tersebut tidak mempunyai kekebalan atas dasar kepentingan awam. Dalam kes *Theresa Chong v. Ken Khoo & Co* [1976] 2 MLJ 253 Mahkamah Persekutuan telah memaparkan prinsip-prinsip polisi kepentingan awam untuk dimanfaatkan bersama saya petik apa yang dikatakan oleh Gill HBM di halaman 255 seperti berikut (dalam bahasa asal):

> On the question of what is contrary to public policy, counsel for the appellant cited to us a number of English cases. I do not consider it necessary to deal with them, because in my judgment they do not help the appellant as would appear from the following passage fro the judgment of Asquith LJ in *Monkland v. Jack Barclay Limited*(3)
>
> > Certain specific classes of contracts have been ruled by authority to be contrary to the policy of the government, whatever its complexion – for example, marriage brokerage contracts, contracts for the sale of honours, contracts in unreasonable restraint of trade and so on. The courts have again and again said that, where a contract does not fit into one or other of these pigeon holes, but lies outside this charmed circle, the courts should use extreme reserve in

A holding such a contract to be void as against public policy, and should only do so when the contract is incontestably and on any view inimical to the public interest: see, for example, the language of the House of Lords in *Fender v. St. John-Mildmay*(4).

B The more recent cases of *Nagle v. Feilden(*5) and *Esso Petroleum Co. Ltd. v. Harper's Garage (Stourport) Ltd*(6) do not carry the matter any further, even though Danckwert LJ said in the former case that the law relating to public policy cannot remain immutable and must change with the passage of time.

C Cherhire and Fifoot's *Law of Contract* (8th Edition) states at page 322 that the following two observations must be added upon the doctrine of public policy in the current law:

> First although the rules already established by precedent
> D must be moulded to fit the new conditions of changing world, it is no longer legitimate for the courts to invent a new head of public policy. A judge is not free to speculate Upon what, in his opinion, is for the good of the community. He must be content to apply, either directly or by way of analogy, the principles laid down previous
> E decisions. He must expound, not expand, this particular branch of law.
>
> Secondly, even though the contract is one which *prima facie* falls under one of the recognized heads of public policy, it will not be held illegal unless its harmful qualities are
> F indisputable. The doctrine, as Lord Atkin remarked in a leading case, should only be invoked in clear cases in which the harm to the public is substantially, incontestable, and does not depend upon the idiosyncratic inferences of a few judicial minds … In popular language … the contract should
> G be given the benefit of the doubt.

Counsel for the appellant also referred us to section 24 of the Contracts Act 1950 which provides as follows:

> The consideration or object of an agreement is lawful,
> H unless:
>
> (a) it is forbidden by a law;
>
> (b) it is of such a nature that, if permitted, it would defeat any law;
>
> I
> (c) it is fraudulent;

(d) it involves or implies injury to the person or property of another; or

(e) the court regards it as immoral, or opposed to public policy.

In each of the above cases, the consideration or object of an agreement is said to be unlawful. Every agreement of which the object or consideration is unlawful is void.

It is to be observed that section 24 deals with such consideration and objects of a contract as are unlawful and therefore illegal. This section is in pari material with section 23 of the Indian Contract Act. Pollock and Mulla on the *Indian Contract Act* (8th Edition) in its commentary on section 23 under the heading "opposed to Public Policy" says this:

The general head of public policy covers, in English law, a wide range of topics. Agreement may offend against public policy by tending to the perversion of abuse of municipal justice (stifling prosecutions, champerty and maintenance) or, in private life, by attempting to impose inconvenient and unreasonable restrictions on the free choice of individuals in marriage, or their liberty to exercise any lawful trade or calling ... It is now understood that the doctrine of public policy will not be extended beyond the classes of cases already covered by it. No court can invent a new head of public policy.

[20] Dalam kes-kes *YK Fung Securities Sdn. Bhd v. James Capel (Far East) Ltd* [1997] 4 CLJ 300 dan *Banque Nasional De Paris v. Wuan Swee May & Anor* [2000] 4 CLJ 387 ada menyentuh prinsip-prinsip polisi awam. Ia berkisar mengenai peruntukan Akta-Akta tertentu. Dalam kes bicara fakta kes tidak langsung membabitkan apa-apa peruntukan statut malah langsung tidak tergulung dalam situasi-situasi seperti diperuntukkan dalam peruntukan s. 24 Akta Kontrak 1950.

[21] Akhir sekali ialah mengenai dakwaan pihak defendan bahawa tuntutan plaintif adalah pramasa kerana masa bukan intipati perjanjian. Pada pendapat saya ia adalah dalih semata-mata. Perjanjian eks. KK1 & KK2 jelas menentukan jadual tarikh pembayaran. Defendan gagal menunjukkan bukti disebaliknya tetapi sekadar dakwaan kosong.

[22] Selepas diteliti segala keterangan affidavit-affidavit plaintif dan defendan dan dibantu oleh hujah bertulis kedua-dua pihak, saya mendapati plaintif telah membuktikan tuntutan mereka bermerit manakala defendan pula sekadar membangkit isu-isu yang pada hemat saya, bukan isu-isu yang perlu dibicarakan. Justeru itu saya menolak rayuan defendan di Lampiran 15 dengan kos.